

Forskning på spesielle evner i Norge

Som nysgjerrig smågutt på 1950-tallet, lurte jeg på hva som foregikk da kjerringa på nabostølen oppe ved Vinstervatnet, Bergit Skalet, kom ut på trappa med en balje oppvaskvann og ropte: «Fløt dikkan småfølk!!», hvorpå hun kastet det varme oppvaskvannet utover stølsvollen. Jeg kunne jo ikke se noen småfølk og lurte veldig på hvor små disse kunne være og hvordan de så ut. For å finne ut av dette, tenkte jeg først at de kanskje kunne gjemme seg i gresset, så jeg undersøkte dette og jeg løftet også opp og kikket under løse steiner for å se om de kunne ha gjemt seg der, men jeg så bare biller og meitemark som raskt prøvde å komme seg unna. Men Bergit kunne fortelle at småfølka var usynlige for folk flest, og at det fantes noen svært få mennesker som kunne se

mer enn andre - de synske. Det var her jeg første gang fikk høre om «Kaarsta'n», den synske mannen i Valdres som mange gårdbrukere sendte brev til når husdyr kom bort. Så det var her oppe på stølen hvor min nysgjerrighet og senere økende interesse for å forske på merkelige evner tok til.

Denne nysgjerrigheten åpnet opp for at jeg senere fikk lov til å følge tett innpå tre svært spennende personer med evner langt utover det vanlige.

Innenfor den materialistiske vitenskapens skigard hersker regelen om at alt skal kunne måles, veies og bevises.

av TORSTEIN T. RØYNE

Og innenfor denne skigarden synes mange å være livredde for det som måtte finnes utenfor, og de benytter raskt sine bevismetoder, som er tilpasset helt andre undersøkelser, for å lett kunne slakte ned uforklarlige hendelser på en effektiv måte. På denne måten har de forsvart seg mot slike hendelser og kalt dem *anekdoter* (fortellinger, eventyr, skrøner m.m.)

En metafor for dette kan være en bondegård med en skigard som er et fysisk

Forskning på spesielle evner i Norge

skille mellom innmark og utmark. På innmarka er det bonden som har kontrollen og som bestemmer over hva som skal gro og vokse opp, mens utenfor skigården er det de naturlige omstendighetene som avgjør om hva slags liv som får utvikle seg videre eller ikke. Naturen kan derfor vise til et mangfold som synes å være uten grenser. Og det er derfor svært mange grunnleggende ting i livet som vitenskapen ikke har klart å måle eller veie, bare for å nevne følelser, tanker, sanseintrykk, spesielle evner m.m. som synes å eksistere i alt som lever. Alt liv er i endring og utvikling, hele tiden, millisekund for millisekund. En såkalt paranormal hendelse er også en helt naturlig hendelse som er bundet til tiden den skjedde, slik som alle andre hendelser ellers i livet. Det er derfor ganske umulig å få en spesiell hendelse til å gjenta seg en gang til, fordi da er jo «toget gått» eller «fuglen fløyet». Den eneste brukbare måten å få kartlagt slike hendelser på, er godt dokumenterte observasjoner. Eksperimenter og tester på såkalte paranormale hendelser har foregått helt uten forståelse for de bakenforliggende følelsesmessige årsakene som utløser hendelsen. Tester blir derfor en helt feil måte å nærme seg fenomenene på. Det viser også hundretusener av mislykkede eksperimenter som viten-

skapen med stor tyngde bruker som «bevis» på at slike hendelser kun er anekdoter. Det burde derfor være på tide å rette søkelyset i motsatt retning, mot de som gjemmer seg bak anekdotebegrepet. Kan det være mulig at de aldri har opplevd noe som helst utenom det de må ha lest seg til i bøkene? Det kan nesten virke slik, så selvsikre og belærte de utgir seg for å være. For å beskrive litt av det vitenskapen kaller anekdoter, vil jeg her bare vise noen små glimt fra situasjoner med 30 års mellomrom.

Perioden 1982 -1995

Lodvar Kaarstad
1907 - 1994

Lodvar Kaarstad var en svært beskjeden gårdskar på gården Riste i Vestre Slidre i Valdres. Han ble tatt inn i familien i ung alder fordi foreldrene døde tidlig og Lodvar ble således gårdskar på Riste resten av sitt liv. Jeg bodde ikke så langt unna Kaarsta'n og fikk følge med han de siste 12 årene han levde. Gjennom flere av disse årene, satte jeg av en dag i uken hjemme hos han, for å do-

kumentere hva han fikk inn av synsinntrykk, siden han mange ganger daglig mottok telefoner fra mennesker som lette etter gjenstander, savnede mennesker eller husdyr. Ca. 1300 tilfeller med riktig beskrivelse fra Lodvar er således dokumentert gjennom takkebrev, lyd- og videoopptak.

Under arbeidet med [boken «Lodvar Kaarstad»](#), var jeg så heldig å få gode faglige råd fra professor Georg Hygen og fra daværende direktør ved Forsvarets Forskningsinstitutt, Erik Klippenberg, som også fikk demonstrert Lodvars merkelige evner.

Eksperimenter og tester på såkalte paranormale hendelser har foregått helt uten forståelse for de bakenforliggende følelsesmessige årsakene som utløser hendelsen.

Dr. John Belloff ved Universitetet i Edinburgh: «Jeg har nå lest boka i den engelske oversettelsen, og jeg ble imponert. Jeg tviler på om det er noen sammenlignbar sak i litteraturen av en klarsynt med et slikt treff av suksesser som har blitt så godt dokumentert».

Her er avskrift fra ett av lydopptakene:

En morgen jeg hørte på de

Forskning på spesielle evner i Norge

lokale nyhetene på Opp-landsradioen, ble det opplyst at det var en leteaksjon på gang i området der jeg bor. Jeg tenkte ikke så mye over det, men etterlysningen ble gjentatt i nyhetene kl. 17 på ettermiddagen mandag 19. juni 1989:

«Både fly og helikopter er satt inn i leitinga etter den 75 år gamle mannen som er savnet i Øystre Slidre. I tillegg er hundepatruljer og 30 hjelpekorps-medlemmer med på leitinga. Den savnede har lys blå skjorte, gråhvite bukser og joggesko. Politiet ber folk som kan ha sett mannen, melde fra til Øystre Slidre lensmannskontor. Mannen har vært savnet siden i går ettermiddag.»

Etter dette, ringte jeg straks til Lodvar som bodde et par mil unna:

Vær så god.

Å god dag, det er Torstein Røyne.

Ja hvordan har du det? Jo, jeg rusler da på. Jeg hørte på radioen i dag at det er en som er blitt borte her i Øystre Slidre.

Jeg har fått oppringning om det.

Ja?

Men han skulle ikke ha gått langt han, tror jeg.

Nei?

Men jeg tror han har gått litt sør-østover, men jeg - er det mange som leter etter ham?

Ja, jeg synes de snakket på at det var 30 stykker.

Ja, - 30 mann.

30 mann, også har de drevet og lett med fly over her i dag.

Og ikke funnet noe?

Nei, ikke funnet noe. Så du ser ham ikke?

Jo, - jeg mener han har gått sør-østover. Men det er noen berg oppi der også, ser du.

Ja?

Så har han svinget nord-østover igjen . Dersom han begynte å gå igjen, kunne han vingle seg nedover igjen også. Jeg tror han ligger i ...det ser ut som om han har gått sør-østover og så har han gått nordover igjen.

Ser du om han sitter eller om han går nå?

Nei, jeg tror ikke han går nå.

Du tror ikke han går, nei.

Jeg tror han ligger.

Du tror han ligger, ja - er han i live da?

Ja, jeg mener det, men -

De hadde ikke funnet ham enda, hørte jeg.

Hørte du det i radioen?

Jeg hørte det i radioen for fem minutter siden. Ja du, hvor langt omtrent er det i fra hjemmet da - vet du noe ?

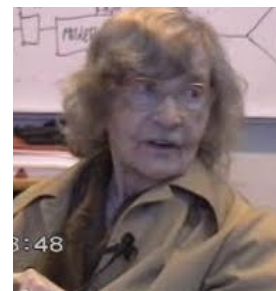
Han har gått en 4 - 4 kilometer, eller noe slikt.

4 kilometer ja.

Ja.

Tirsdag morgen, kunne vi høre dette på Opplandsradioen: «Den 75 år gamle mannen, som søndag ettermiddag ble meldt savnet i Øystre Slidre, ble ved 18-tiden i går funnet i god behold. Leteaksjonen hadde pågått i nærmere et døgn da de ved hjelp av helikopter fant mannen i Heggeberget, ca. 4 kilometer fra hjemmet.»

Anna-Elisabeth Westerlunds dypeste ønske skal ha vært å få aksept i forskermiljøene for at ideen om synskhet var et fysisk fenomen i hjernen, og donerte selv hjernen sin til Universitetet i Bergen.

Anna Elisabeth Westerlund
1907 - 1995

Anna Elisabeth Westerlund var en av de mest kjente personer i Norge med såkalte synske evner, og jeg hadde derfor interesse av å undersøke om det her kunne være noen likhetstrekk med evnene til Lodvar.

Forskning på spesielle evner i Norge

Dette syntes Anna Elisabeth var spennende, og det ble mange og lange diskusjoner om hva disse fenomenene kunne være. Anna Elisabeth var overbevist om at en bedre innsikt i hjernens funksjoner ville gi svar på noen av de forunderlige synsinntrykkene hun hadde erfart gjennom alle disse årene. En dag spurte Anna Elisabeth om jeg kunne bli med til Bergen til et møte som skulle dreie seg om et testamente angående hjernen hennes. Møtet varte i flere timer. Testamentet ble skrevet sammen med patolog, jurist og politifolk til stede, og ble deretter lagt i en konvolutt med tekst pålydende: «*Må åpnes straks etter min død*».

Konvolutten ble deretter lagt i vesken hennes som hun alltid hadde med seg. Jeg fikk en kopi.

Noen måneder senere ble Anna Elisabeth stadig svakere og synene hennes blandet seg mer og mer med det vi vanligvis oppfatter som vår virkelighet. Dette medførte at hun fikk problemer med å sortere ut hva som var hva. Enkelte av synene var ganske gufne, og hun hadde behov for å snakke om det, og i blant ringte hun for å høre hva jeg mente om situasjonen, og jeg forsøkte da å sortere syner og virkelighet så godt jeg kunne. Jeg kunne i blant merke når telefonen ringte, at det var Anna Eli-

sabeth som var i den andre enden av tråden. Det hendte også at jeg kunne merke dette uten at telefonen ringte.

I slike situasjoner fikk jeg det for meg at jeg burde ringe henne. Den nest siste gangen jeg ringte til henne etter en slik følelse, var det hjemmesykepleien som tok telefonen. Hun kunne fortelle at Anna Elisabeth hadde fått et illebefinnende og ventet på syke bilen som skulle bringe henne til Dia-konhjemmets Sykehus. Hun kunne ikke snakke, men jeg pratet til henne på telefonen likevel, og besøkte henne på sykehuset samme dag. Det var vel et par dager etter innleggelsen jeg på ny fikk en slik følelse, og ringte til sykehuset for å høre hvordan det sto til. «Vil du snakke med henne?» «Ja, hvis det går an», svarte jeg, siden hun ikke kunne snakke da jeg så henne sist.

Jeg ble viderekoblet til den bærbare pasienttelefonen og kunne høre skrittene til sykepleieren på vei til Anna Elisabeth sitt rom. Det kom først et kort pip fra pasienttelefonen, - så enda et pip, før jeg hørte at en dør ble åpnet og sykepleieren si «Det er telefon til deg». Så kom det et kort pip til, og så ble telefonen helt stille. - Så satt jeg der da, og lurte på om det kunne ha vært flatt batteri på den telefonen -. Jeg forsøkte å slå nummeret på nytt, men

kom ikke gjennom, så jeg la på røret. Like etter ringte telefonen: «*Det er fra Dia-konhjemmet. Det ser ut som Anna Elisabeth Westerlund dør nå*».

Da jeg kom frem til sykehuset, var det over. Dette var den 12. september 1995. Jeg fortalte sykehuspersonalet om testamentet, gikk inn på rommet der hun lå og fant det i vesken hennes og leste det opp for personalet. Deretter ringte jeg professor Inge Morild ved Gades Institutt, Universitetet i Bergen, som deltok på testamentmøtet, og orienterte han om det som hadde skjedd og at han nå fikk ta over.

www.forskning.no:

«....Morild og kollegaene fant ikke noe uvanlig i hjernen til Westerlund, selv om de saumfôr de tynne skivene den hadde blitt skåret opp i, under mikroskop.

- Nei, ikke noe annet enn vanlige aldersforandringer. Men det hadde vi heller ikke ventet – jeg kan ikke tenke meg at det skulle være strukturelle avvik i hjernen til mennesker med synske evner, sier han. Morild er av den oppfatning av hjernene våre stort sett er like, men han tror at vi bruker dem forskjellig.

Anna-Elisabeth Westerlunds dypeste ønske skal ha vært å få aksept i forskermiljøene for at ideen om synskhet var et fysisk fenomen i hjernen, og donerte

selv hjernen sin til Universitetet i Bergen.

- Men det hadde fremdeles vært interessant hvis noen ville se nærmere på personer som har slike evner, mens de er i live, sier han til forskning.no.»

Perioden 2011 -

Michael Winger (født 1982)

deltok i programserien «Jakten på den 6. sans» i 2011 på TVNorge. Blant deltakerne så jeg raskt at denne karen kunne være spennende å følge litt nærmere med på. Jeg sendte derfor en e-mail med spørsmål om han kunne tenke seg å prøve seg på ekte saker, et forskningsprosjekt rettet mot savnetsaker hvor mennesker var blitt borte. Denne typen saker anså jeg som en god måte å teste ut klarsyn på. Michael sa ja med en gang og syntes dette var en spennende utfordring, og han fortalte at han hadde tenkt på det samme selv. For å fortløpende kunne dokumentere vår kommunikasjon på forskjellige tidspunkt, skulle vi benytte e-mail og SMS. Og der det var praktisk mulig, doku-

mentere med videoopptak. Dette for at man i ettertid i skulle kunne dokumentere utviklingen helt frem til personen ble funnet. Jeg mailet deretter over avisartikler som omtalte savnede personer og spurte Michael om han kunne ta inn noe informasjon omkring de savnede, og Michael svarte med å fortelle hva han fikk inn av sanseinntrykk. I flere av sakene kunne han gi gode beskrivelser av stedet der han mente den savnede måtte være, noe som viste seg å stemme overraskende bra med funnstedet når personene senere ble funnet. Her kan spesielt nevnes Sigrid-saken og Tony-saken. Andre ganger bommet han og virket da noe forundret over hvorfor han fikk inn sanseinntrykk som ikke stemte. Men Michael har nettopp begynt på denne typen saker, mens Lodvar og Anna Elisabeth hadde 40 - 50 års erfaring i å tolke sanseinntrykkene som kom opp. De var alltid interessert i å få vite om det de hadde sett, stemte med virkeligheten. Dette var svært viktig for å kunne forstå og tolke sanseinntrykkene på rett måte fordi situasjonene var forskjellige fra gang til gang.

Håkon-saken, som her skal trekkes frem, viser at Michael har et svært spennende talent: Håkon hadde overnattet i Budalshytta turisthytte i

Aremark ved grensen til den svenske Tresticklan Nasjonalpark natten til den 11. desember 2012. Etter dette var det ingen som hadde sett han. Det ble lett etter Håkon i fire måneder uten å finne et eneste spor etter han. Flere hundre personer deltok i letingen og det ble brukt undervannskamera for å sjekke ut vannene i området. Det meldte seg hele 13 selverklærte synske som alle tok feil, og som var mer til bry enn til hjelp. Naboen til Håkons bror, Richard, spurte om det var greit at Michael Winger også kunne få se på saken, noe Richard gikk med på, siden alle muligheter måtte prøves ut. Michael ble, i februar 2013, sammen med Richard ut til turisthytta hvor han kunne fornemme at Håkon lå i en myr ca. en km unna. Han kunne se at Håkon hadde vært i ferd med å krysse en myr da kreftene tok slutt og at det var en ryggsekk der. På grunn av at Håkon fortsatt lå under snøen, valgte Michael å komme tilbake når snøen var gått.

[..] I flere av sakene kunne han gi gode beskrivelser av stedet der han mente den savnede måtte være, noe som viste seg å stemme overraskende bra med funnstedet [...]

Forskning på spesielle evner i Norge

Vel hjemme, tegnet han en ring på kartet der han mente at Håkon skulle ligge.

Torsdag den 18.04. 2013 var vi fire mann som dro inn til Budalshytta hvor Håkon sist ble sett. Derfra visste Michael nøyaktig hvor vi skulle gå, fordi han kunne «se» hvor Håkon hadde tatt feil av stien og dermed gått seg vill. Et stykke opp i skråningen innover på svensk side i Nasjonalparken fortalte Michael: «Her tok Håkon feil av veien, han skulle tatt til høyre der stien går, men han gikk rett frem» og vi tre andre som var med, fulgte etter. Det var svært vått i myrene, og etter å ha kommet over fem myrdrag og sto oppe på den sjette fjellknausen utbryter Michael: «Vi har gått for langt!» Han satte seg ned og mediterte en stund, og etter å ha gått tilbake over den siste myra og kom inn til den andre siden av myra, fikk han plutselig så vondt i høyre arm og skulder som om han skulle ha slått seg kraftig. Så fikk han også vondt i magen og i ryggen. Plutselig utbrøt Michael: «Han er her nå! Håkon er her nå!» og smertene til Michael økte i styrke, også med hodepine og synsforstyrrelser, og han frøs fryktelig. Det var da han oppdaget en turøks i lyngen oppå den lille fjellknausen. Michael kunne her bevege seg ut og inn

av smertesonen, noen skritt til siden og smertene avtok, og når han tok samme skrittene tilbake tiltok smertene igjen.

Håkons bror ble ringt opp for å sjekke om dette kunne være Håkons øks, noe broren kunne bekrefte. Noen minutter senere fant jeg en genserarm nede ved iskanten i en liten vik ca. 100 m. nedenfor der vi fant øksa. Genserarmen bar preg av å ha blitt hugget av med øks. Også denne kunne broren fortelle tilhørte Håkon, fordi begge brødrene hadde denne typen genser med denne fargen. Vi undersøkte området i nærheten av funnstedet ganske lenge uten å finne noe mer, og vi måtte etter hvert gi oss fordi det var sist på dagen og ca 4 km vandring over bergknauser og svært våte myrer tilbake til bilen. Jeg hadde med GPS som satte av elektronisk spor etter der vi gikk, og jeg merket av posisjonene hvor funnstedene var. Øksa, genserarmen og GPS-koordinatene til funnstedene ble overlevert til politiet Moss. Det viste seg at øksa og genserermet lå innenfor sirkelen med en diameter på 350 meter som Michael hadde tegnet inn på kartet.

Kort tid senere ble Håkon funnet av letemannskapet som hadde med seg sporhund. Håkon lå ihelfrosset i en myr 400 meter unna øksa. Det underlige var, når vi så på sporet vi hadde

lagt etter oss på GPS'n, og fikk posisjonen til funnstedet, at vi hadde gått rett forbi Håkon da vi gikk innover. Han var bare noen meter unna der vi gikk, men vi hadde vel nok med å balansere fra tue til tue over de våte myrene. Funnstedet tyder på at Håkon hadde vært på vei tilbake til hytta da kreftene tok slutt. Hadde vi hatt med oss en sporhund, ville nok denne ha funnet Håkon, men da hadde vi nok ikke funnet øksa og genserermet som lå noe lenger unna.

Frank André ble sist sett 5. eller 6. mai 2014. Han ble meldt savnet, og flere leteaksjoner ble gjennomført uten noe funn. Den 25. mai får jeg en telefon fra Michael som har sendt meg en e-mail med en enkel kartskisse og beskrivelse av stedet hvor han kan føle at Frank André befinner seg. Om morgenen, fire dager senere, får jeg igjen telefon fra Michael: «Jeg har funnet han!». Michael forteller at han hadde sittet i avhør hos Politiet nesten hele natten og at han er kjempeslitet. Han hadde hatt med seg hundefører Erlend Laupsa som hadde kjørt bil på kryss og tvers etter skogsveiene, mens Michael satt med hodetelefoner med musikk på ørene og lukkede øyne mens han følte på varierende smertestyrke. I enden av en blindvei ble smertene så sterke

Forskning på spesielle evner i Norge

at de gikk ut av bilen for å lete, og like ved, fant de Frank Andre' liggende på et sted som stemte med det Michael tidligere hadde beskrevet. Jeg kjente jeg ble skikkelig stolt av Michael, og jeg så for meg et gjennombrudd. For nå måtte da synskhet bli tatt på alvor siden det var Michael selv som fant Frank Andre'.

Det som videre hendte, var at media kastet seg over Michael. «Klarsynt fant liket», «Klarsynt hevder han fant liket i Nes». En professor på Universitetet ønsket selvfølgelig, på en kontrollert og vitenskapelig måte, å teste om Michael virkelig hadde beviselige evner, noe professoren i følge avisen selv betvilte. Michael takket nei med at dette dreide seg om følelser og ting som de likevel ikke forsto noe av, og at han tidligere hadde blitt grundig testet før TV-konkurransen som han også vant. Etter dette fulgte et «hylekor» av skeptikere på nettet som skjelte ut Michael på det groveste. De hadde alle tenkelige og utenkelige forklaringer på hvordan Michael hadde klart å lure mediene til å omtale seg

Det som videre hendte, var at media kastet seg over Michael. «Klarsynt fant liket», «Klarsynt hevder han fant liket i Nes»

selv, og at alt var bare juks og fanteri. Det var som et gufs fra middelalderen, i år 2014. Men det komiske i dette, er at skeptikernes store guru og ledestjerne, James Randi, er en tryllekunstner som er blitt rik på nettopp det å lure folk. Mens en person med et spesielt talent og som til og med gratis hjelper til med å finne igjen forsvunne mennesker, skal mobbes av «hylekoret» helt til han forhåpentligvis slutter med dette. Grunnen til den store skepsisen mot såkalte synske, skyldes at det finnes svært mange bløffmakere i denne bransjen, men det blir likevel feil å dra alle over en kam. Siden konstruerte eksperimenter og tester ikke er egnet til å dokumentere synskhet, må de selverklærte synske settes på ekte saker som inneholder naturlige elementer, også følelser, for å kunne vise om de har ekte synske evner eller ikke.

Det er alltid interessant og lærerikt å observere Michael når vi er ute på søk etter savnede personer. Jeg vil derfor også nevne saken Per Arne som sist var sett gående fra stedet han hadde kjørt av veien og ut på et jorde med bil den 8. november 2014. En time etter utforkjøringen, fortalte han på telefonen at alt var OK. Etter det var det ingen som hadde sett eller hørt noe fra han. I denne savnetsaken, mottok jeg den 20.11.

2014 en mail med følgende tekst: «Hei. Etter å ha lest om deg og dine forskningsprosjekt, som eg synes å virke meget interessante, vil eg sende deg ein forespørsel på ei savnet sak i kommunen vår. Bakgrunn for mi interesse er at eg er ein aktiv Hjelpkorpser som sjølv har bidratt med mykje leiting, men vi har kommet til eit punkt der vi ikkje veit kva vidare veg vi skal ta. Står ein del i nyheitsartikkelen som eg har limt inn. Håpar du ser på saken om der kan vere muligheter til og bidra...»

Mvh Wenche S.

(20.11. 2014) Hei Wenche, Her er beskrivelsen jeg får fra Michael Winger:

«Jeg tror han holder noe mot venstre vekk fra bilen han forlater. Jeg tror han bærer på mye anger til ulykken. Han tror det var verre enn hva det var. Mulig han trodde at hans passasjer var mer skadet og ble redd. Jeg tror han fikk seg en smell i ulykken. Ble rystet. Fikk vondt i nakken, den ene skulderen. Jeg ser for meg at han går inn i en skog. Grantrær. For meg kjennes det ut som at han beveger seg lenger unna bilen samtidig litt mot venstre. Det føles som at han kommer frem til en elv. Det er rennende vann. Jeg ser for meg at han klatrer litt på noen store steiner langs elva. Det er glatt og elva lager endel lyd.

Forskning på spesielle evner i Norge

Han vil høyere opp langs elva. Dette er alltid vanskelig. Jeg synes det er vanskelig å se når det har med vann å gjøre. Men jeg tror han faller og skader seg mer. Kjennes ut som at han slår seg i hodet. Pannen rett over venstre øye. Jeg ser han detter sammen og sklir ned mellom noen store steiner. Vet ikke om han detter i elva. Men for meg virker det som han ligger litt skjult pga en stor Stein skygger litt over han. På bakken er det endel små runde steiner. Mulig formet av rennende vann. Han var på vei opp i høyden. Det ble brattere. Men fremdeles trær der han skle. Jeg sender med et kart over hvor jeg tror han er. Øvresettsvingen kræsjet han. Jeg tror han har beveget seg mot det som heter Fossen. Jeg ville lett langs den elva på høyre side. Lykke til med letingen.

Mvh

Torstein Røyne

(21.11.2014) Hei igjen. Det er no gjennomført elva Fossen både i og på begge sider. Ingen funn. Leiteaksjonen er formelt avslutta frå politiet si side. Dersom det dukker opp nye opplysningar tek ein gjerne imot det. Tusen takk for hjelpa.

Mvh Wenche S.

.....

Denne forsvinningsaken blir betraktet som et stort mysterium, det er også søkt i Storeelva uten resul-

tat. Den 23. november får jeg en SMS fra Michael som forteller at han vurderer å reise til Gloppen for å se om han kan få inn sterkere fornemmelser når befinner seg nærmere der den savnede forsvant. Alle av Michaels beskrivelser dreier seg i området rundt elva Fossen, og at han kan høre suset fra dette vassdraget når han konsentrerer seg om den savnede. Så fredag den 28. november er tre av oss på vei til Gloppen og med nesten 50 mil bilvei foran oss. Hundefører Erlend Laupså sitter ved rattet, Michael ved siden av, og jeg sitter i baksetet med bagasjen. Helt bakerst er det et hundebur med en svart hund som nesten ikke gir lyd fra seg. Vi tar noen nødvendige stopp og luftetterer, og en liten stund etter å ha passert Utvikfjellet, mellom Stryn og Gloppen, får Michael plutselig inn noen sterke følelser som ganske fort gir seg igjen. Hunden reagerer også. Erlend snur bilen og vi kjører tilbake og de sterke følelsene kommer tilbake. Vi er ved Øvresetkrysset der bilen til den savnede kjørte ut. Tre uker etter utforkjøringen kan man fortsatt se svake hjulspor utpå jordet. Vassdraget Fossen er ca. en km. unna. Hele lørdagen går med til leting i området, men uten resultat. Det er et vanskelig terreng å lete i, med bergskrenter og tett skog. Lørdagskvelden tar vi bilen og forsøker noe

som har gitt positivt utslag tidligere: Michael ligger i baksetet med lukkede øyne og med musikk på ørene for å utestenge alle andre inntrykk. Erlend kjører, mens jeg sitter med et kart og merker av på dette når Michael sier ifra når han får inn de sterkeste følelsene. Ut fra disse markeringene kan vi sette av en retning. Og markeringene peker fortsatt mot området Fossen. Søndag drar vi opp i området igjen, og nå lenger opp mot snaufjellet hvor det ligger en del snø. Vi ser et par hytter et par hundre meter opp og til høyre for vassdraget og vi blir enige om at jeg skal sjekke ut disse. Michael og Erlend søker til venstre for Fossen-vassdraget. Men jeg ser ikke noe uvanlig oppe ved hyttene, så jeg går ned igjen til der vi skiltes, og jeg følger etter sporene deres i den 8-10 cm dype snøen. Det knaser i skaren når jeg går og jeg når karene igjen ved et myrdrag nesten langt til venstre for Fossen-vassdraget som jeg var til høyre. På meg virket det som om de hadde begynt å følge et annet bekefar nedover igjen, så jeg utbryter: «Men fossen er jo der borte», så vi snur og vi går litt tilbake og nedover igjen. Et par hundre meter nedenfor der vi snudde, i skogen der det ikke er snø, setter Michael seg ned og mediterer. Han forteller at han ser den savnede kommer oppover mot han, så

Forskning på spesielle evner i Norge

han mener at den savnede må finnes like i nærheten. Det er en del småfugler som flyr omkring i trærne rundt oss noe han også mener kan tyde på dette. Men vi må gi oss, for det er jobbdag på mandag, så vi går ned til bygda igjen. Vi besøker familien til den savnede og Michael forteller hva han opplevde der oppe i skogen, og familien vil forsøke å samle sammen folk til en ny leteaksjon på torsdag den 4. desember. Michal jobbet videre med forsvinningsaken etter at han var kommet hjem og mailtet over nye oppdaterte opplysninger. I mellomtiden ble det mildvær og snøen forsvant. Det møtte i alt 25 personer denne torsdagen, og ca. kl. 14 ble den savnede Per Arne funnet sør/vest for Futediket, ca. 300 meter fra øverste del av bekkefaret som det var vist til. Dette stedet er ganske nær der jeg nådde igjen Michael og Erlend. Og hvor de hadde

gått hvis jeg ikke hadde stoppet dem der, er ikke godt å si. En person som ligger under snøen er heller ikke lett å finne. Men hva med hunden? Michael opplevde denne som ganske forstyrrende mens han mediterte. Det var som om hunden kunne merke at noe spesielt var på gang, men om den kom til han for å få oppmerksomhet, eller av nysgjerrighet eller hva det nå kunne være, kan man jo også lure på. Så hunden ble igjen nede ved bilen.

Michael Winger har nå demonstrert sitt talent mange ganger, og det er å håpe at han kan gis anledning til å fortsette. Da jeg i 1992 ga ut boken om Kaarstad, avsluttet professor Georg Hygen etterordet i boken med følgende: « ... Men det er ikke bare «tidtrøyte» å drive med forskning i vår tid. Det er arbeid først og fremst. Ganske intenst arbeid også, og uten tidsbegrensning. Det krever res-

surser, og jeg håper de som forvalter forskningsmidler, vil forstå hvilken betydning det vil ha om Røyne kunne få den støtte han trenger for å kunne fortsette sine undersøkelser.»

[..] det er ikke bare «tidtrøyte» å drive med forskning i vår tid. Det er arbeid først og fremst [...]

Situasjonen har endret seg mye siden 1992, fordi mulighetene til å skaffe frem god dokumentasjon er blitt så mye enklere enn tidligere. Derfor kan vi nå ta denne forskningen et skritt videre. Men hittil er det ikke bevilget en krone i støtte til slik forskning i Norge. Og dette er ingen enmannsjobb. Her er man helt avhengig av gode mennesker med spesielle evner langt ut over det vanlige, og et skikkelig team rundt disse, som forstår hvilken verdi og nytte vi kan høste av nye og spennende kunnskaper.

Vi trenger nå en vitenskap i Norge som våger seg utenfor «skigarden».

